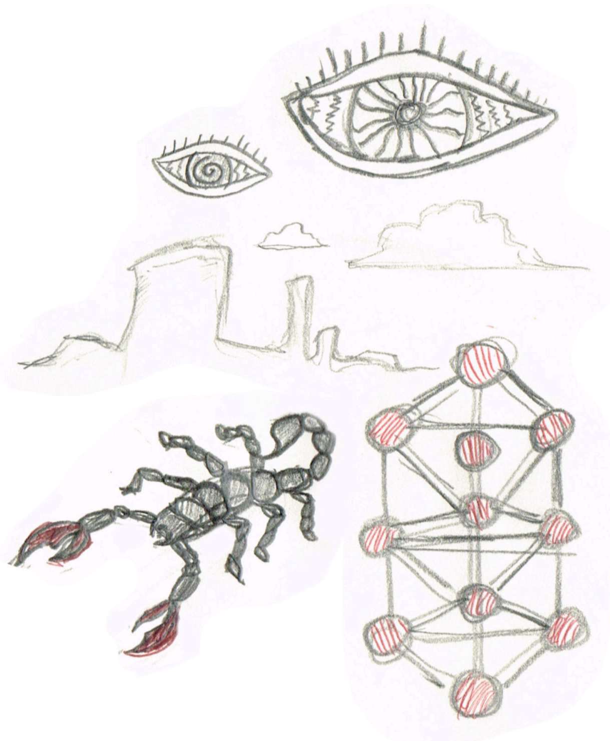
Alguns apunts sobre en Milo Stevens

TERCERA PART (I FÍ)

2 de juliol

Odio el desert. Odio el puto desert i odio Milo Stevens. *Per què sóc aquí encara?* És masoquismo? O aquesta sensació terrible que ja no hi marxa enrere, que hem de córrer cap endavant perquè ja no existeix la vida ni el món més enllà de la bogeria de Milo que és ja la meva pròpia. Tinc aquesta sensació d'absurd allotjada a dins i he hagut de mirar el calendari quinze vegades seguides abans d'escriure la data i encara no estic segur de quin dia és. Però he d'ordenar els meus records, els pensaments, les sensacions d'aquestes setmanes, perquè quedi constància.

Sé que fa molta calor, això sí.

Sé que les muntanyes al meu voltant són grans indis apatxes i els núvols són búfals i el vent és només alè del dimoni.

Sé també que mataria aquest vell impostor si no fos perquè encara és un geni i em paga les drogues. Perquè ha tornat a gravar, i passem dies tancats al seu estudi, envoltats d'aquesta calor asfixiant i eterna, que sembla cobrir-ho tot com una manta de pèl de coiot. Perquè el material que està creant, o almenys el que he pogut sentir, és el millor que ha fet des del "Truth"[1]. De lluny.

Perquè no puc escapar d'aquesta casa, d'aquest edifici, una sola planta, molts metres quadrats, molts finestrals, molta fusta, massa sol que es cola per tot arreu, com si la casa sensera estigués en flames tot el dia.

[1] (N. de l'Ed.) McAndrew es refereix probablement al "In search of a strange truth" (1983) tercer disc de The Ethereals i per molts, la seva obra magna.

I sobretot perquè he d'escriure, he d'ordenar-me, esbrinar si tot el que ha passat les últimes setmanes és real o no. Si en veritat som aquí, si encara som qui érem.

Diria que tot va començar el dia del festival. Un festival molt gros, d'aquest amb cent mil patrocinadors i sensació global d'estafa, de que ningú s'ho està passant tan bé com li han promés. A un punt indeterminat d'Europa de l'Est. Un lloc molt bonic i un munt de noies guapes i beguda de franc. Tres o quatre bandes tocant alhora, solapant-se. Milo Stevens com a cap de cartell, com un Morrissey fosc tornat d'entre els morts, un més dins de la roda del revival. Ni tan sols sé la pasta que li pagaven, em va fer vergonya demanar-ho.

Em passejo una estona pel recinte, i la tarda és clara i el clima fresc i respiro bé per primer cop en mesos. Vaig a veure al Milo, ja amb unes quantes birres a sobre, em sento lleuger i vagament optimista.

Quan arribo al barracó que fa de camerino, em trobo una gentada reunida a la porta. Tots semblen preocupats, discuteixen entre ells, hi ha tensió. Veig el Nils a un costat, parlant amb un regidor. "El molt cabró s'ha tancat allí dins i no vol sortir". Em sento molt cansat de cop, però miro d'obrir-me pas entre la gent i arribar a la porta. No sé ben bé com aconsegueixo que el Milo em deixi entrar.

Me'l trobo fent voltes pel barracó, submergit dins d'una profunda crisi d'ansietat. Suat, amb una expressió al rostre que no li havia vist mai, molt propera al pànic. M'hi acosto i l'agafo per les espatlles. Em mira com si m'hagués vist per primer cop a la vida, com si no entengués què faig allà, com hi he entrat, encara que ha estat ell qui m'ha obert la porta. Miro de fer que segui, però no pot estar-se quiet i s'aixeca de seguida i torna a fer voltes. Els cabells se li enganxen al front i les temples. Deia coses inconnexes sobre fantasmes que no recordo bé. A la mà, tremolosa, portava un paper. "Què és això?", li demano. Aleshores va elevar el full fins a posar-lo a l'alçada dels meus ulls. Vaig agafar el foli i llavors ell, com si m'hagués passat un relleu, es va desplomar a una cadira, com si de cop ja no li quedessin forces. Al full, en grans i violentes majúscules negres, subratllades diverses vegades, quatre paraules: "Rick Rubin was here". Amb veu vacil·lant em va dir: "la carta venia amb això". I va treure de la butxaca una bosseta de plàstic tancada

hermèticament. Quan me la va acostar, ho vaig veure. A dins hi havia un ull humà de color gris plata. La bossa li va caure de les mans.

No entenia res. Em vaig quedar mirant-la al terra com qui mira el cadàver d'un insecte que acaba de trepitjar, mentre Milo es tornava a incorporar i moure's nerviós, com un animal boig, amb les mans al cap. A fora la gent no parava de cridar i de discutir entre ells. M'estava posant molt nerviós, li vaig dir al Milo que es calmés. "Tranquil? Però tu ets imbècil o què, imbècil, ets un puto imbècil. I una merda tranquil! El que hem de fer és fugir!". M'havia agafat de la samarreta i em sacsejava. "Fugir! M'entens o què? Hem de marxar cagant llets d'aquí!".

I abans que me n'adonès havia agafat la jaqueta, havia obert la porta del barracó, passat per sobre d'un regidor i un parell d'espontanis que passaven per allà, i estava ja enfilant la sortida del recinte. A la seva esquena crits, insults en txec, un garbuix d'idiomes i timbres de veu i nervis i odi. Però tant li feia. Estava marxant, sense donar explicacions a ningú, trencant el seu contracte amb el festival, exposant-se a una demanda despietada, decebent a milers de fans i emprenyant tothom. Què havia d'importar-li. I no vaig tenir més remei que anar darrere d'ell.

A partir d'aquest moment tot es torna confús.

Hi va haver aeroports.
Hi va haver menjar picant i transtorns intestinals greus.
Hi va haver molt alcohol i crec que vam visitar uns quants llits aliens.
Vam passar uns quants dies a Yakarta passadísims d'opi, volats sense parlar, deixats caure al fons d'una merda de bar que feia pudor de serradures i lleugerament de sang.
Recordo no poder encadenar dues frases i ser incapaç de moure'm ni pensar.

Impressions fugaces de llums i colors i imatges i animals mitològics i llegir una còpia del Mahabarata en un tren a Delhi després d'haver-nos menjat un tripi per acabar vomitant a través d'un forat a la fusta del terra del vagó.

Recordo la por al ulls del Milo. Una por arcana, abismal, agreujada pel whisky. Jo no tenia capacitat per impedir que res del que estava passant passés. Les nostres antigues vides havien quedat enrere. Havent-ho perdut tot, només quedava per davant l'alliberadora idea d'una mort terrible.

I de cop...

De cop un dia vam beure verí d'escorpió amb vodka i Milo va caure desmaiat, com un sac de pedres. Al despertar, i com si de cop hagués tingut una revelació, va obrir molt els ulls, es va aixecar i va decidir que tot allò s'havia acabat.

Així doncs, vam venir al desert. Milo va reclutar una nova banda, va pagar els seus deutes i es passa els dies component i gravant, aliè a totes les polèmiques de la premsa que jo només he seguit una mica per internet (no m'interessen gaire, molta mentida, molta informació contradictoria i no gaire contrastada, molt saberut de vint anys parlant com homes avorrits, molt d'estúpid donant la seva opinió com si algú la hi hagués demanat).

A banda de fer música, el Milo no parla gaire, ni tan sols amb mi. Flota a l'ambient una sensació de pressa, una certa angoixa, una lleu ressonància tèrbola a les roques. A vegades esmenta els exorcismes, parla de xamans amb ulls brillants i maneres una mica trasbalsades. No és res nou tampoc, no em sorprén, s'ha parlat molt de la relació entre el Rock i l'ocultisme i els rituals a cases grans i aillades.

Helter Skelter, Sharon Tate, Led Zeppelín, Paganini, Robert Johnson, Simpathy for the devil, el ximple del Jim Morrison i els seus llengardaixos, jo que sé, el pallasso de Marilyn Manson i tots aquells agents de l'ordre que es van obstinar durant un época en escoltar discos a l'inrevés a veure si desxifraven alguna cosa. Clar que fer música és fer màgia, tampoc inventarem ara la roda.

Només sortim a les nits. L'altre dia vam anar a un turó que hi al costat de l'estudi i ens vam posar a udolar a la lluna i als llops que viuen al voltant. Un pot sentir l'olor a terra i sal al nas i els ulls, tota la calor i la sequera a la boca i

el color vermell que a Arizona sembla ser l'únic color, que a les nits es torna púrpura. Vam pujar allà i vam començar a cridar i érem els únics éssers humans en un radi de quilòmetres. Els músics havien marxat a descansar al poble. Cridant allà a dalt em sento d'alguna manera connectat de nou a ell i al seu món, i llavors crido amb més força, com si realment estiguéssim parlant amb els nostres ancestres. Com si haguéssim trencat alguna barrera interdimensional.

Però no crec que el Diable tingui res a veure en tot això. El Diable es va cansar de nosaltres fa molt. De nosaltres tancats dins d'aquesta olla a pressió, descuidant la nostra higiene, sense menjar gaire, creant dia a dia aquesta mena de malson o somni estrany, dins del qual podem parlar amb els animals i ser salvatges. I sí, potser és un malson, pero al menys hem aconseguit que la música de Milo torni a resonar, torni a ocupar el seu lloc al món. Torni a fer llegenda, mentre l'amenaça creix al nostre voltant.

L'amenaça, sí. Aquests versos llunyans, ja no sé si d'en Milo o de qui, que diuen:

Anguish is my friend
and my companion
Now I face the truth
You're not my savior

17 de juliol

Milo ha fet fora la banda. No sé exactament com ha passat. M'he despertat esirat a una cadira reclinable, al mig del porxo del darrere, amb gust de cendrer a la boca i un diari a sobre de la cara. Quan he entrat a la casa, Milo estava assegut al terra de la sala, a un racó, els peus nus, la mirada líquida. L'únic que ha sortit de la seva boca ha estat un concís "han marxat tots". I seguidament s'ha aixecat per a encaminar-se cap a l'estudi. He sentit com la porta es tancava, llunyana, i ha estat com si realment qui s'hagués quedat tancat fóssim nosaltres, tot el món fora de la peixera.

Ara ja només quedem ell i jo. La por que he estat sentint els últims mesos ha desaparegut de cop i ha estat substituïda per una indiferencia que

m'ha omplert el pit amb una sensació càlida, de ser per fi a casa. És l'equilibri a partir de l'abandó. El camí secret cap a l'il·luminació. A fora, només el silenci del desert.

23 de juliol

La música segueix. Milo grava sol a l'estudi i no deixa que me li acosti. Se'ns està acabant el menjar i no tenim cap contacte amb el món real. No hi ha internet ja, ni telèfon ni televisió perquè vam decidir cremar-ho tot en una embranzida de violència tribal. Qui necessita aquests invents? Qui? Nosaltres parlem amb les pedres, amb els matolls, amb el sol i la lluna. Ja no necesitem beure ni menjar, gairebé. Ja no importa. I la música continua, corrent inesgotable, veritat cósmica, aliena al Milo, que és només canal, una via per la que la música de l'Univers es filtra cap al món real.

Milo ha penjat la polaroid de l'Aurin a la paret de la sala i a vegades, quan surt de l'estudi a prendre l'aire, seu a la butaca, tocant al desert inmens, i passa llargues estones en silenci. Callat, per fi tranquil.

26 de juliol

He trobat un full de paper arrugat, perdut en el mar d'escombraries en què s'ha convertit la cuina de l'estudi, al costat d'un paquet de cereals buit. La lletra nerviosa de Milo la recorre de dalt abaix, en línies tortes de diferents mides que em fan pensar en la escriptura d'un nen, un nen cansat i alcohòlic enmig d'un rapte de lucidesa, flamarades d'inspiració fútil mentre jo miro de dormir i m'és impossible i em remoc al llit com una sangonella. Me l'imagino llençant el paper amb violencia, tirant-ho lluny de si amb gest desdibuixat i vista ennuvolada, per després marxar fent sotracs i oblidar en un instant tot el que ha escrit.

No sé si es un poema, o una llista el criteri de la qual desconec. Potser idees per cançons, qui sap

"Cavalls furiosos, cavalls negres furiosos.

Boscos en flames.
La meva mare a la cuina, a fora el món és fosc i bufa el vent, massa.
La meva mare a la cuina, unta mantega a les torrades.
Homes de negocis saltant per les finestres d'un gratacels inabastable.
Homes de negocis, feres i carronya, secretàries que aprenen a mantenir el somriure gelat del rigor mortis.
Corporacions invisibles governant el món des d'avions que mai aterren.

El meu pare bevent com si no hi hagués futur. I no n'hi ha. El món és fosc i els animals s'amaguen.
El meu pare em compra un gelat i jo sóc molt feliç.
El meu germà gran trencant les meves joguines, el plaer de trencar, petit indici del veritable plaer de matar o d'autodestruir-se. El cos a cos.
El moment d'acceptar que no tens més opcions, i el temps que es doblega.
Els fills que mai no tindràs de la mà de les dones que mai no coneixeràs.
Ciutats devorades per l'aigua de l'oceà.
Bloggers masturbant-se, la gran conspiració."

Rellegeixo el full arrugat i me n'adono, sorprès, que mai m'havia parat a pensar que el Milo tingués pares. El pensament em colpeja amb una estranya i sorda contundència. Milo no té pares. No pot tenir pares. Ha sorgit directament d'uns llimbs sense realitat material coneguda, com totes les estrelles del món de l'art contemporani. Éssers icònics que només es fan reals com a projecció dalt d'un escenari. Milo mai no ha tingut cap dona, ni tan sols una nòvia oficial. Sempre ha estat sol. S'ha passat la vida envoltat de gent, i en realitat sempre ha estat sol. Assumint el paper que havia d'assumir. Com si fos només la representació de si mateix. I ara, que ja no queda res per representar ni ningú per qui representar-ho, només restés viu el seu fantasma.

1 d'agost

Algú ens observa. Ara ho sé.
Algú ens ha estat seguint, observant, enregistrant en vídeo, gravant les nostres converses. Ah, sí, ara ho sé. I se qui. És el, el Gros. Rick Rubin. Rickrubinrickrubinrickrubin.
Déu meu, no m'ho crec. Ho escric per creure-m'ho, però no m'ho crec.
És impossible, i alhora no hi ha res més que sigui veritat.

Vaig pensar que eren només deliris del Milo, els excessos, la soledat. Però ara... Aquest matí l'he vist també i ja no sé què pensar. Era ell, però qui? Escric això per si algun cop algú ho llegeix, perquè en quedi constància, però no estic segur de que realment hagi passat.

Milo mirava a través del finestral, lluny, a una altra dimensió. L'he saludat (m'he adonat de quants dies feia que no obria la boca). La meva veu m'ha sonat estranya, aliena. Milo ha dit, amb veu seca, buida d'emoció alguna: "El disc està acabat"[2] i tot seguit ha aixecat la mà dreta sense deixar de mirar endavant. M'hi he acostat per veure què estava assenyalant. Llavors ho he vist, ho juro, ho he vist. Era allà com que visc i respiro, el Gros. El puto Gros.

"Rick Rubin was here"

He recordat un somni estranyament lúcid que vaig tenir en un avió uns mesos enrere, en algun punt de l'espai aeri europeu. Viatjàvem a molta altura i jo estava inquiet. Recordo pensar: no hi ha cap llum tan estranya con la de l'interior d'un avió. En cap altre lloc tens el sol tan a prop que sents por de Déu, encara que no hi creguis. En algun moment em vaig adormir, o potser estava despert, al·lucinant. Però de sobte estava sol, volant amb l'avió buit, i no podia sentir res, hi havia una mena de bonior zumzejant a prop i a través de la finestreta el món s'havia apagat, no podia veure res. I de cop totes les pantalles de televisió de l'avió s'encenien i apareixia la seva cara, la seva enorme, bronzejada cara de gnom de jardí, de viking de llegenda, Erik el Roig, productor de R&B, déu nòrdic passat de quilos, el nostre avió viatjava per una mena de túnel espai-temporal, a través de cumuls d'electricitat estàtica, fora

[2] Tot i aquestes declaracions, les cintes de la suposada gravació, la publicació de la qual seria ara pòstuma, mai s'han arribat a trobar. Què va passar amb elles encara continua sent avui un misteri a resoldre.

del món, i Rick Rubin el Gros esclatava a riure a la meva cara, amb tota la barba i els cabells largs despentinats i el seu rollet de santet místic i jo entrava en un bucle de pànic terrible que només podia ser induït per ser massa a prop de comprendre alguna mena de veritat esfereïdora per la qual cap ésser humà viu no està encara del tot preparat.

Era davant nostre, a uns cinquanta metres de la casa, mantenint una distància prudencial, mesurant les possibilitats, esperant. Nosaltres a dins i ell a fora i llavors em vaig sentir atrapat a dins d'una trampa, un ratolí perdut sense formatge. Tot depenia del moment en què el Gros decidís avençar, portar a terme el pla que tingués al cap, i que portava preparant mesos, potser anys. Però quin era el seu propòsit real? Què esperava allà, tot quiet?

Dins del silenci sec i calent de la casa, vaig començar a repassar mentalment tots els senyals, fent arqueologia dels mesos anteriors: els corbs, les trucades, les pintades, les constants notícies de catàstrofes a la televisió. Qualsevol detall que m'hagués semblat anodí al seu moment i que pugués tenir importància.

Milo té raó. És la fi del món. Rick Rubin és el seu herald. Podem veure'l, retallat contra el cel blau cobalt i les roques i els monticles d'arena. El sol li cau a sobre com un llum d'interrogatori. Les mans ficades a les butxaques d'un abric pelut verd fosc i els ulls amagats darrere unes ulleres de sol que semblen molt antigues. Impertorbable com el paisatge, com el propi Milo, que sembla un guardià de pedra, una cariàtide. Miro de dir alguna cosa, però ja no em surt res.

És la fi del món. I apropant-nos potser a la nostra pròpia destrucció, mirant per la finestra, sabent que és una qüestió de temps que el Gros es decideixi a avançar, em pregunto si el Milo estarà pensant en l'Aurin.

Milo tenia tot el talent del món, i el món als seus peus.
Ara ja només té una escopeta i una fotografia.

I jo només el tinc a ell, i només puc repetir:
rickrubinrickrubinrickrubinrickrubin

i penso en aquells versos, i ja no sé qui soc, o si podré viure més enllà d'aquestes quatre parets.
I els versos es repeteixen un cop i l'altre al meu cap.

Black Horses dying on the grass
Whatever it will take
This shall not pass.

Cavalls negres, un rere l'altre, fins on es perd la vista....
Cavalls negres.
Rick Rubin.
La Fí.

És la Història del rock que torna, i és un cercle. L'ascensió i caiguda del mite. Les llums, la droga, l'exaltació de la joventut i el llarg camí de tornada, cap-cot, al món real. Els somnis torts, l'angoixa i la paranoia. La lenta agonia de la rebel·lió, ofegada per l'òxid del temps. L'enorme decepció i el vertigen d'aprendre a fer servir els anys que et queden quan has arribat més amunt que ningú però ja has deixat de ser un ídol de carn i ossos, i a partir d'ara només seràs un rumor o una imatge a la paret d'algun mitòman.

Resistir-te i defensar-te com un gos de caça, arrasant amb tot el teu món en el procés. Cremant-te tu i tots els que t'envolten.

Ser l'estàtica d'un amplificador que mai s'apaga.

Convertir-te en llum, i desafiar als Deus.

Si tan sols tot això servís per burlar la Mort, no estariem buscant-la cada día. I jo no em veuria obligat a deixar d'escriure, per a acabar amb aquesta deriva ridícula.

Però tant és. El disc que el Milo acaba de gravar quedarà com últim testimoni de la seva Història. Ell ja no importa, i jo tampoc.

El temps s'ens esgota. I algú haurà de tancar l'última porta.

Si aquesta és la meva misió, que sigui.

Ja no tinc por.

Ja sé qué he de fer, per ser complet.